

RELEVE HANTEE

Πά στοῦ κάβου Χόρν τούς βράχους, εἶν, μιὰ νάβα σφηνωμένη,
πεντακάταρτη γοργόνα, κοδρσεμμα τοῦ ὠκεανοῦ.

Καί στά πλοῖα ποῦ ρελέβο, νύχτα κέρνουν τοῦ φανοῦ,
θηρολέγει μιὰ ἱστορία, μέ φωνή βραχνή εβουμένη.

Ἰσάν ἔμψυχα τά σκάφη, μπρός στοῦς γόους της ριγοῦνε,
καί ἕνα δέος θανάτου νοιώθουν, ὡς τῶν σπλάχνων τίς ὄφες.
τῶν ἐλίκων ἑξακίνης, λιγοστερουν οἱ στροφές,
καί τά εὐσπαστα τῶν μάρκων, μονομιῆς ακινητοῦνε.

Ἡ Σάλπαρα λυκόφως -λέεε+ μέ στιβῶτα πέντε ἀμπάρια,
ἀκ' τή ράντα τῆς Σαγκάης, γι' ἄλλο κόσμο ἄλλαργινό.
Κι' εἶχα τσοῦρρο διαλεγμένο, πάλλευκο ἄνθος βορεινό,
ξηρούς, θαρροῦς φκειατμῆρους, στ' Ἀπολλώνια πᾶνσ ἀχνάρια.

Καί σ' αὐτούς-ᾧ χάρμα- ὁ Γιάνσεν, πλάσμα ἐρωτικῆς κραιπῆλης,
ἐλουλούδιζε ὅμοια εἰμῶς, κάμπος νάταν ἑαρινός.
Μές τά μάτια του ὅλος θάμπος, λάμπιζε ὁ ἀγερινός,
κι' ἐκρεμοῦσε στή θωριά τους, ὡς κι' ὁ ῥόρφος τῆς Βεγγάλης.

Ὅσο, ποῦ κι' ὁ κάπταιν Γιάλμαρ, μ' ὅλη τή μισανθρωπία,
ἔτρεφε γι' αὐτόν μεγάλη, μιὰ παράξενη στοργή,....
Καί θαρροῦσε ὅπως τοῦ ἦταν ὅτι ὁ ἄξονας στή γῆ,
Καί τῶν νύχτιων λογισμῶν του, μιὰ ἠλιοφάτιστη θωπέει.

Μέ τόν κόσμο μου γεμῶτο, πόθους ἑξαλλούς κι' ἐλπίδες
ἦμουν μιὰ πλωτή εὐτυχία, μέ χαροῦμενη ἰαχή.
Καί θαλάσσια ἑστεμμένη μέ ἀκατάβλητη ψυχή,
κυριαρχοῦσα ἐπῶν πελάγων τίς μεγάλες καταιγίδες.

Κι' ἔτσι οἱ μέρες ἐκυλοῦσαν, μιᾶς ζωῆς ὡσάν τῶν θρόλλων,
λάσκα γάμψια, παλαφίγγο, βράδυ, νύχτα καὶ πρωῒνό.

Κι' ὡς δελεῖνι ποῦ ξεσχίζει, τό στοιχεῖο τό γυλανό,
εκαμπανέβαζα γελῶντας, στίς γραμμές τῶν παραλλήλων.

"Ὅμως βίεσχανη μιὰ μαῖρα, εὖν παράλλαξα τό φάρο,
μ' ἕνα σίφουνα καρτέρι, μοῦ ἔστησε ἐξοντωτικό.

Κι' ὅπως σκιάτζαρα στή ρότα, νάμπα στὸν Ἀτλαντικό,
εὖν προμόνημα τοῦ ὀλέθρου, κάνω μοῦδες τραβερόρω.

Ὀὐρλιαζαν τ' ἀστροκαλέκια, εὖν σφύριζαν στά ξάρτια,
κι' ἔκεφτα σέ ὀδάφων χάρη, τοῦ κουνέντε καὶ γαρμπή.

Κι' ὅταν πλέον στήν ἀκτίνα, τοῦ τυφῶνος εἶχα μῆη,
ἐκουμάτιζαν τὰ ράκη τῶν πανιῶν μου στά κατάρτια.

"Ἄντεχα στό κῶμα ὡς νάμουν, ἕνας γρανιτώδης βράχος,
μά ἔτρεμαν τὰ μόχια μουζλα στὸν ἄένναο τρανταγμό.

Καὶ στὸν ἀπελι μου ἀγῶνα, μ' ἕνα σόγκορμο τριγυρό,
ρήμαξε ὅλο τό μπαστοῦν, σκόνισε ὁ θαλασσομέχος.

Στό κατάπλωρο ἄλμπουρο μου, κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ μαράτσα
εἴσταραν δεκάξη ναῦτες τῆ μαγιόρα ἀρματωσιά.

Εἴφνου τοῦ ὀπουλου κουνένντε, μιὰ γοργή κατερτσιά,
ὄλους μοῦ τοῦς σονεαίρνει, σπάροντας τὰ κατάρτια.

Αἱματόσταξα μές σ' ἄλγος, τοῦ ὄμοιο βάρθρο ἕνα κῶμα,
πᾶ στό κάσαροτῆ μπόμπα, θρόψαλα τῆ διασκορπᾶ.

Κι' ἀφοῦ κρέκαρε τὰ πάντα στή χαροῦζα μου ξεσπᾶ,
καὶ τῆ μετατρέπει σ' ἄγριο, τῶν ἐξαρτημέτων μνήμα.

Λόγιζαν , μέσα στη πύλη τὰ ἔμψυχα μου ἀπομεινάρια,
γιὰ νὰ μὴ χαθῶ στοῦ στίγματος, τοῦ ὄνειδους τοῦ κοντισμοῦ.
Ποῦ ὅτανν τρεῖς νεροβοδνία, σπέρματα τοῦ ἀφανισμοῦ
χόμησαν καὶ μοῦ συντρέψαν δυὸ μοτσαρισμένα ἀμπύρια.

Δράμει ὁ Γιάνσεν, ὅμοιος Βίκιγγ, μὲ γενναῖον ἀφοσόνη,
νὰ σενιάρη τοῦ κορμιοῦ μου, τῆ θανάσιμη κλητῆ.
Μὰ ὁ ποιὸς λύσσας, ἄλλο κῆμα! Μὲ μιὰ ἀπάνταστη ὁρτῆ,
τόν ἀρπάξει καὶ τόν στέλνει μέσ τοῦ οὐραγκ νιοῦ τῆ δίνη.

Ἔσβυσεν ὁ νοῦς τοῦ κλοιάρχου, χάνοντας τόν ἄξονα του
κι' ἔμεινε χωρὶς πηδάλιο τό γιγάντιο του κορμί.
Ξαπολῶντας μιὰ βλαστήμια καὶ μ' ἐξώφρενη ὁρμή,
μοδνταρε μέσα στοῦ πόντου τῆ λυσεσόδηκτο ἔγκατα του.

Σάμπως νάταν κεντρισμένος , ὄρμαε στή τρικυμία
καὶ σπαρακτικὰ τόν Γιάνσεν, γιὰ ὦρα ἠκούετο κωλῶν.
Κι' ἀφοῦ στέρεψε κάθε ἄλλη , τοῦ ἥρωος τῶν θελλῶν,
κατεπόθη ἀπ' τοῦ πυθμένος τὴν αἰδνία βουλιμία.

Βρέθηκα χωρὶς κυμάντο, στῶν στοιχείων τῆ μανία,
κι' ἔρημη διηλαρωμένη , σέρνομουσ πρὸς τῆ ξηρά.
Τρεῖς μερόνυχτα ἐδαρνόμουσ , ἐπιπέουσα συμφορά,
ὡς ποῦ τέλος κι' ἐκορέσθη ἡ δαντική θεομηνία.

καὶ τό ρεῦμα κλέον πιλότος , εἰς νερὰ κωμωρισμένα,
μὲ ἄμπωσε γερὰ ἐνα δεῖλι καὶ μὲ κάρφωσεν ἐδῶ.
καὶ στοῦ σβέλτο πέρασμα μου μόλις πρόφτασα νὰ ἰδῶ,
ὄδο κουφάρια, ποῦ ἔλασες κι' ἦταν , εἰς ἐν σέ κόθο ἀγκαλιασμένα.

'Από τότε κάθε βράδυ, πάνω απ' τ' άψυχο μου σάφος,
Έσκιος γνώριμος πλανώνται με χαροδμενη φωνή.
Και στην έκφρασι ποθ κέρνουν, λές, κι' υπέργεια μι ά ήδονή,
στος ώραιους μου τοντοκόρους, δίδει ο ύδατινος ο τάφος...

Μπάρκιρα χιονιά δεκέμβρη σε Σβεντζίκο-βαλόρι,
κι' έκου σε τό γέρο - Γκρέγκερ, με τό κίτταρο μαλλί,
να δηγιέται αυτό τό θρόλλο με συγκίνησι κολλή
μαρός στους άναυδους δοκίμους μέσ στη παγωμένη κλόρη.

Καβατλάροντας τό Χόρνο νύχτας ξαστερης άνοιξας,
γροίκαα νάρχεται απ' τά βράχια τό θλιμμένο βογγητό.
Κι' ώς ο φάρος τά άνωλαμπαντου εκόρκαε φεγγοβολητό,
είδα δυό Έσκιους ποθ έγλυστρουσαν επί τής έπιφανείας.

Κι' έκτοτε στο κάθε στίγμα, βορειου ή νοτιου ήμισφαιρίου,
ποθ μ' εξακολουθεί ένας νόμος επαγγέλματος στυγνου,
στις γεμάτες μόχθο βάρδιες, ποθ σαλευουνε τό νοθ
τό άγριο τ' όραμ κι' ο βόγγος τής καρπής τοθ άκριτηρίου.....